Det flammende Bogstav.

Nathaniel Hawthorne
Paa Dansk ved
Geo. Jul. Sick.

(Fortsat.)

„Sig det, Kvinde," sagde haardt og koldt en Stemme fra Mængden. „Sig det, og skaf dit Barn en Fader."

„Jeg siger det ikke!" svarede Ester; hun blev bleg som et Lig, men holdt Stand over for denne Røst, — som hun, ak! kun alt for godt kendte. „Mit Barn maa holde sig til sin himmelske Fader alene, — thi nogen jordisk Fader kommer hun aldrig til at vide af."

Pastor Dimmesdale, som med Haanden knuget ind til sit Hjerte i aandeløs Spænding, havde ventet paa Esters Afgørelse, sagde stille hen for sig: „Hun fortæller det aldrig!" Han drog Vejret dybt og traf sig tilbage fra Balkonens Rækværk, som han havde lænet sig ud over. „O, Rigdoms Dyb og ædel Troskab, som rummes i et Kvindehjerte! Nej, hun vil aldrig fortælle det til nogen."

Da det ikke kunde nytte at trænge mere ind paa den arme Kvinde, henvendte den gamle Præst sig til Folkeskaren og holdt en i Dagens Anledning nøje udarbejdet Prædiken om Synden i Almindelighed og den Synd, som vedrørte Ester Prynnes Skamtegn, i Særdeleshed. Ja, saa kraftigt et Bølgeslag af lange, kunstige Sætninger desangaaende lod han en stiv Klokketime igennem bruse hen over Folks Hoveder, at det luerøde Bogstav efterhaanden antog grueligere og gruegere Former, ja til sidst mente de grangivelig at iagttage, hvorledes Tegnets lysende Farveskær hidrørte fra Flammer, der steg frem fra Helvedes Afgrund. I al den Tid stod Ester Prynne roligt paa sin sørgelige Plads og stirrede hen for sig med stive, glasagtige Øjne, fuldstændig uberørt af det hele. Al den Kval, som kan martre et Menneskehjerte, var bleven hende til Del paa denne Dag; hun kunde nu i Øjeblikket overhovedet slet ikke mere føle Smerte; hun var ikke en af den Slags Kvinder, hvem en Besvimelse frier fra de Lidelser, der ellers vilde tynge for haardt; det eneste Fristed, hvor hendes forpinte Sjæl kunde ty ind, var en urokkelig, klippehaard Ufølsomhed, paa hvilken alt prellede af. Medens hun saaledes stod der som Stok og Sten, kunde Præstens Røst ubarmhjertigt buldre som Torden, — det var kun Støj for hende, ikke Ord. Til sidst blev Barnet uroligt og skreg, saa det skingrede; hun prøvede paa at lulle det i Blund, men ganske mekanisk, som om det egentlig slet ikke kom hende ved. Det samme Præg af forstenet Uanfægtethed var over hende ogsaa, da hun blev ført tilbage til Fængslet og forsvandt for Mængdens Blik bag den jernbeslagne Port. Folk, som passede nøje paa at se efter, forsikrede bagefter hviskende til hverandre, at det luerøde Bogstav sendte et Skær, — ubyggeligt som fra Helvedes Flammer, — fra Esters Bryst langt fremefter ind i Fængslets skumle Indre.

IV.

Samtalen.

Da Ester Prynne atter var bleven indsat i Fængslet, blev hun betaget af saa voldsomme nervøse Anfald, at man ikke turde lade hende være uden Opsigt. Hun var næppe sig selv mægtig, og kunde maaske i Vildelse forgribe sig paa sin egen Person eller paa det lille Barn. Det blev henad Aften, men den ulykkelige Kvindes oprevne, ubeherskede Sindstilstand havde ikke bedret sig, — heller ikke ved Hjælp af de Irretesættelser og Trusler, som Arrestforvarer Brackett havde anvendt. Han anmodede da om Tilladelse til at lade Fangen behandle af en Læge, hvem han skildrede som vel bevandret i den ganske kristelige Lægevidenskab og tillige som en Mand, der hos Urskovens vilde Befolkning var bleven kendt med Brugen af lægende Urter og Rødder.

Det var i Virkeligheden ogsaa nødvendigt, at der blev skaffet Lægehjælp baade til Ester og endnu mere til Barnet; thi dette syntes ved Moderbrystet ogsaa at have diet af det Sorgens Væld, der bruste i det forpinte Hjerte; det lille Legeme vred sig i Krampe, — ret et levende Billede paa Moderens bitre Hjertekval Time for Time den hele Dag igennem.

Den Mand, hvis Tilstedeværelse i Folkeskaren paa Torvet havde gjort saa dybt et Indtryk paa Ester, blev nu af Arrestforvareren ført ind i den trøste Fangecelle. Han var bleven indkvarteret i Fængslet, ikke fordi han var mistænkt for nogen Forbrydelse, men fordi det var den nemmeste og mest passende Maade at sikre sig hans Person paa, medens Øvrigheden forhandlede med de indianske Høvdinger om Løsepengene for ham. Han lod sig kalde Roger Chillingworth. Arrestforvareren tøvede et Øjeblik, greben af Forundring over den sælsomme Virkning, som Lægens Indtrædelse havde; thi Ester Prynne tav øjeblikkelig og blev staaende, som var hun af Sten. Kun Barnets Graad hørtes uforandret.

„Vær saa god at lade mig være alene med Patienten," sagde Lægen. „Stol De kun paa mig, Arrestforvarer; saa skal De se, her vil blive Ro og Fred om et lille Øjeblik; og jeg forsikrer Dem for, at Misfis Prynne skal saa nok for Fremtiden skikke sig ganske anderledes rimeligt, end hun vel sagtens har hidindtil."

„Ja, det maa jeg sige, — kan Herren udrette det, saa vil jeg love Dem for at være forfærdelig dygtig," svarede Brackett. „For rent ud sagt, — Konen har tet sig, som om Satan var faret i hende; — jeg var snart lige ved at skulle tage mig for at uddrive ham med tørre Hug."

Over den fremmedes Væsen var der, straks da han traadte ind i Cellen, dette ejendommelige Præg af rolig Saglighed, som man i Reglen træffer hos Lægekunstens Udøvere. Og, uagtet der øjensynligt bestod et meget nært Forhold mellem Ester Prynne og ham — hun var jo bleven helt betaget af det, da hun om Morgenen opdagede hans Ansigt i Folkemængden — vedblev hans Væsen at være det samme, ogsaa efter at Arrestforvareren havde fjernet sig, saa at de to stod der, Ansigt til Ansigt. Først tog han sig af Barnet, der laa i sin lille Seng og vaandede sig og græd saa stærkt, at det var ganske nødvendigt først og fremmest at faa det beroliget. Da han havde undersøgt det nøje, tog han et lille Læderskrin frem, som han bar paa sig, og lukkede det op. Det indeholdt Lægemidler, og et af disse rørte han ud i et lille Bæger med Vand.

„De mange Aar, da jeg søgte at udforske Naturens Hemmeligheder og nu det Aar eller mere, som jeg har tilbragt blandt et Folk, der er saare kyndigt i Brugen af lægende Urter, — har gjort mig til en dygtigere Læge end mangen en, som gør Fordring paa Titlen. Tag du dette, og giv du det selv til dit Barn; — det er jo dit eget, — mit er det visselig ikke; — hverken min Stemme eller mit Ansigt kendes hun ved, som et Barn ved sin Faders."

Ester vægrede sig, idet hun stirrede paa ham med stive, angstfyldte Øjne.

„Kan du nænne at hævne dig paa det uskyldige Barn!" sagde hun med hviskende Stemme.

„Du taabelige Kvinde!" svarede Lægen i en haard og dog samtidig beroligende Tone. „Tror du, jeg er gaaet fra Sans og Samling, — at jeg skulde tænke paa at gøre ondt imod Barnet, — født som det er i Skam og tilElendighed! Medicinen her er god og gavnlig; om det saa var mit eget Barn — ja! mit, ligesom det er dit — kunde jeg ikke give det noget bedre."

Han tog selv Barnet i sine Arme og lod det drikke Miksturen. Dennes gode Virkning viste sig hurtigt og svarede til, hvad Lægen havde lovet. Det syge Barns Graad stilnede af, Krampetrækningerne blev mindre voldsomme og hørte til sidst helt op; og umiddelbart derefter trængte Sveden frem af Porerne, og den lille faldt i en dyb Søvn, — saaledes som det plejer at ske med Smaabørn, naar man har skaffet dem Lindring for svær Pine.

Lægen henvendte da sin Opmærksomhed paa Moderen. Roligt og nøjagtigt undersøgte han hende, følte Pulsen, betragtede Øjnene, — alt med en Saglighed, saa beherskет, saa fuldstændig upersonlig, at det gøs i hendes Hjerte derved; og da han omsider var færdig med Undersøgelsen, gav han sig atter til at tilberede en Miksur.

„Lægemidler, som kan give Glemsel, eller Læge Hjertets Ve, kender jeg ikke til," svarede han; „men mangen en Lødom er bleven mig aabenbaret, — ogsaa ude i Urskoven; her er netop en af dem, et Middel, som jeg lærte af en Indianer. Drik det! — det dulmer vel sagtens ikke saa godt som en usædt Samvittighed — men den kan jeg ikke skænke dig! Og det vil i alt Fald kunne dæmpe dit oprevne, ubeherskede Sind, ligesom Olien dæmper Havets Bølger i Uvejrsstorm."

Han bød Ester Bægeret, og hun modtog det, men saa ham i det samme langsomt og alvorligt i Øjnene. Hendes Blik indeholdt ikke saa meget nogen egentlig Angst som Usikkerhed, Tvivlraadighed med Hensyn til, hvad det var, han havde i Sinde. Hun saa ogsaa hen paa Barnet, der sov trygt.

„Jeg har tænkt paa Døden," sagde hun; „jeg har længtes efter den, — aah, jeg har saa gerne villet bede Gud derom, — men hvor turde jeg, saadan en som jeg, bede Gud om noget? Og dog, hvis denne Drik bringer Døden, — saa raader jeg dig: betænk dig endnu en Gang, inden du lader mig svælge den. Se! mine Læber rører ved Bægerranden."

„Drik kun," svarede han med den samme kølige Stilfærdighed. „Kender du mig saa daarligt, Ester Prynne? Hvad jeg har sat mig for, — plejer jeg mon at gøre det halvt hen i Vejret? Ja, sæt at det just er min Hensigt at øve Hævn, hvad baader mig da mere end netop at holde dig i Live, — saa at denne luerøde Skændsel ret kan brænde sig i din Barm."

Med disse Ord lod han sin lange Pegefinger røre ved det røde Bogstav paa Esters Bryst — og det tyktes hende i samme Nu, som om det var blevet rødglødende, saaledes svед det i hende. Han lagde Mærke til den uvilkaarlige Bevægelse, hun gjorde, og smilte. „Du skal derfor leve," sagde han; „og du skal bære din Dom om med dig, for at Folk kan se den, og for at den Mand kan se den, hvem du engang kaldte din Ægtemand, og for at Barnet derhenne kan se den. Derfor skal du leve, — og derfor skal du tage den Drik, som jeg her rækker dig."

Uden at vægre sig eller tøve længere tømte Ester Bægeret og satte sig efter Lægens Anvisning paa Sengen ved det sovende Barn, medens han rykkede den eneste Stol, som fandtes i Cellen, hen ved Siden af hende, og satte sig der. Hun kunde ikke undertrykke en bævende Nødsel under disse Forberedelser; thi hun forstod grant, at hvilke hans Bevæggrunde dertil end monne have været, hvad enten det var af Humanitetsfølelse eller af Princip, eller maaske tværtimod af Grusomhed, maalbevidst, velovervejet Grusomhed — han var nu færdig med det, som han vilde gøre for at lindre legemlige Lidelser, og at han herefter vilde optræde overfor hende i sin Egenskab af den Mand, hvem hun havde tilføjet den allerdybeste, mest uoprettelige Krænkelse.

„Ester," sagde han: „jeg spørger dig ikke om, hvorfor eller hvorledes du er sunken saa dybt ned, — eller vel rettere sagt, steget saa højt til Vejrs som til Skampladsen ved Gabestokken, hvor jeg traf dig i Morges. Grunden er ikke vanskelig at finde, — den hedder min Daarskab og din svage Karakter. Hvad havde jeg at gøre med en Ungdom og Skønhed som din, — jeg, en Tænker, en Bogorm, en halvgammel Mand, som jeg alt dengang var, efter at jeg havde ofret mine bedste Aar paa Videnskabens Alter. Aah, — jeg Misfoster! — hvor kunde jeg dog et eneste Øjeblik faa mig til at tro, at rige Aandsevner betød noget for en ung Pige, — saa hun alligevel skulde kunne faa saadan en kær som mig, en Vanskabning! — Og det er mig, som Folk kalder en klog og lærd Mand, — jo jeg skal sige, der er Grund dertil! Nej, hvis Klogskab bestaar i at se sig lidt for med sine egne Sager, saa burde jeg have vist min Klogskab ved at forudse alt dette i Tide. Jeg burde selv have tænkt mig til, at naar jeg slap ud af Skovens Uhygge og atter naaede til kristne Menneskers Boplads, — saa maatte naturligvis det første, der møder mine Øjne, være dig, Ester Prynne, staaende derude paa Torvet til almindelig Beskuelse som en Statue af Synden. Eller rettere sagt, lige fra det Øjeblik, da vi kom ud ad Kirkedøren efter vor Vielse, burde jeg have set, at ved Vejenden lyste de forbandede Flammer i Vejret fra det lysende Skændselsmærke".

Hvor ydmyget Ester end var, kunde hun dog ikke tie til denne sidste Forhaanelse.

„Du ved godt, at jeg var oprigtig imod dig," sagde hun; „jeg elskede dig ikke, ej heller lod jeg, som om jeg gjorde det."

„Jeg har jo ogsaa indrømmet, at det var en Daarskab af mig; men indtil da havde jeg slet ikke haft nogen at leve for, — glædeløst havde Livet været for mit ensomme Hjerte; — jeg længtes saa svarligen efter at tænde en Arneild derinde. Var jeg end ældet og tung i Hu, var end mit Legeme grimt, forvokset, — jeg drømte dog en Lykkedrøm og skønnede ikke ret, hvor haabløst uvirkelig den var. Den stille, jævne Hjemmets Lykke, der skænkes Menneskenes Børn i Flæng, værdige og uværdige, — jeg drømte, at den kunde vel ogsaa jeg faa Del i. Da tog jeg dig ind i mit Hjerte, Ester, jeg lukkede dig ind i det lønligste af min Sjæl, jeg tænkte, at den Hengivenhed, der gjorde mit Hjerte varmt for dig, vilde omsider ogsaa gøre dit Hjerte varmt for mig."

„Ak, dybt har jeg forsyndet mig imod dig," udbrød Ester.

„Og jeg imod dig," svarede han. „Den første Synd kom fra mig; det var at narre dig for din Ungdom, da jeg knyttede den til mig gamle Mand. Derfor pønser jeg ikke paa ondt imod dig, — dig gælder min Hævn ikke; vi to er kvit, Ester. Men der er en Mand, som har forsyndet sig imod os begge, — sig mig hans Navn."

„Spørg mig ikke derom," svarede Ester og saa' ham kækt ind i Øjnene, „du faar det aldrig at vide!"

„Aldrig!" — gentog han med et Smil, der paa en Gang udtrykte hans tunge, bitre Livsbyrdering og hans trygge Bevidsthed om egen Evne. „Aldrig skal jeg faa det at vide? Aah, Ester, jeg tør sige dig for sand, at baade i den synlige Verden, og til en vis Grad ogsaa i Sjælens lønlige Rige, er der kun lidet, —— ja saare lidet, som kan bevares dulgt for den Mand, der sætter hele sin Id ind paa at udforske Løndommen. For den glanende Hob kan du dølge det, — vel ogsaa for Præsterne og Dommerne, saaledes som du har gjort i Dag, da de prøvede paa at vriste Hemmeligheden fra dig, saa du kunde faa hans Selskab paa Skampladsen. — Men overfor mig! — det er noget ganske andet. Jeg ejer Evner til at udgranske det, som er dulgt, — Evner, som fattes de andre. Jeg sætter alt, min hele Personlighed ind paa at finde den Mand, — ligesom da jeg i Videnskaben vilde finde Svar paa Livets Gaade. Der er en instinktiv Samfølelse mellem ham og mig, som vil udpege ham for mig. Pludselig, uden at ane det forud, vil jeg fornemme et dirrende Skælv i min Sjæl, og jeg vil kunne se, at den samme Sitren gaar igennem hans. Ja, — han tilhører mig, han skal falde i mine Hænder, — det bliver aarle eller silde!"

Hans Øjne var fæstede paa Ester med en lysende Glød, — saa hun uvilkaarligt trykkede Hænderne ind mod sit Bryst, ret som hun frygtede for, at han just nu læste det Navn, der stod skrevet i hendes Hjerte.

„Du vil altsaa ikke aabenbare hans Navn? Ja, ja, — det gør ingen Forskel, han er dog mit sikre Bytte," sagde han atter; og gav en saadan Sejrstrygghed til Kende, som om det var en uafvendelig Skæbnedom, han forkyndte. „Han bærer ikke som du Skændselstegnet paa sit Klædebon, — men jeg skal finde det i hans Hjerte. Dog skal du ikke ængste dig for hans Skyld. Den guddommelige Retfærdighed øver sin straffende Hjemsøgelse paa sin egen Vis, — vær forvisset om, at jeg skal vel vare mig for at staa den i Vejen, ved at overanvorde ham til Øvrigheden at lide Lovens Straf, — nej, det vilde jeg selv tabe mest ved! Gør dig heller ingen Bekymringer med Hensyn til hans Liv eller hans Ære, — han er vel sagtens en anset Mand. Lad ham bare leve! Lad ham kun fjæle sig i udvortes Hæder — om saa er hans Lyst og Evne. Men sandelig — mit Bytte skal blive trods alt!"

En uklar Nødsel greb Ester. „Barmhjertigheds Skin er over din Handlemaade," sagde hun; „men dine Ord bærer Vidnesbyrd om, at grufuld er din Id."

Han fortsatte rolig sin Tale: „Ikkun et eneste byder jeg dig, — du, som fordum var min Hustru. Din Elskers Hemmelighed har du bevaret, — gør det samme med min! Herovre er der ingen, der kender mig, — sig intet, absolut intet, til noget som helst Menneske om, at du engang kaldte mig ved Husbonds Navn. Her ved Menneskehedens yderste Grænseskel paa Jorden, — her vil jeg bygge og bo; thi i Alverdens Riger og Lande blev jeg kun en Vandringsmand, og ved Menneskets Higen og Tragten blev jeg led; men her paa dette Sted finder jeg en Kvinde, en Mand og et Barn, hvis Skæbne er knyttet til min ved de stærkeste Baand. Ester Prynne, du og dine hører mig til; — hvad enten det er for Kærlighed eller for Had, til det gode eller til det onde, — saaledes er det dog. Der hvor du er, der hvor han er, — der hører jeg nu hjemme. Men ve dig, om du forraader mig."

„Men hvorfor — hvorfor vil du ikke aabenlyst give dig til Kende og gøre det forbi med mig?" spurgte Ester; thi uden ret at vide Grunden dertil følte hun en instinktmæssig Frygt for at lade sig binde ved dette Løfte.

„Det kan jeg have mine egne Grunde for," svarede han. „For Eksempel kunde jeg vel nok mangle Lyst til at besudles af alt det Smuds, som en utro Hustru bringer over sin Mand. Og jeg kan have andre Grunde, — men det bliver **min** Sag; nok er det, — jeg vil leve og dø ukendt. Du skal derfor lade din Mand være og forblive død, uden at der nogen Sinde er indløbet Tidende ham angaaende. Ikke med et eneste Ord, ikke med et Tegn eller et Blik maa du røbe, at du kender mig, — og først og sidst gælder dette overfor ham, hin Mand, til hvem du gav dig hen. Var dig, — at du ikke bedrager mig i det Stykke, — thi hans Ære, hans Stilling, ja hans Liv vil afhænge deraf. Derfor, — var dig, Ester!"

„Jeg vil bevare din Løndom, ligesom jeg har bevaret hans," svarede Ester.

„Aflæg din Ed derpaa," sagde han.

Da bandt hun sig ved sin Ed.

„Ja, saa vil jeg sige Dem Farvel, Misfis Prynne," sagde den gamle Roger Chillingworth (thi for Fremtiden bar han dette Navn). „Jeg vil overlade dig til dit Barns behagelige Selskab og til dit luerøde Bogstav. Sig mig for Resten, Ester, skal du ogsaa have det paa om Natten, naar du sover? Er du saa ikke bange for at faa Mareridt af det?"

„Hvorfor smiler du saa sælsomt af mig?" spurgte Ester, paa hvem hans Blik øvede en forunderlig forvirrende Virkning. „Er ikke du en Mørkets Aand lig den, der færdes i Vildnisset derude? Har du bundet mig ved en Pagt, der kan koste mig min Sjæls Salighed?"

„Nej, ikke **din** Sjæl," svarede han og smilte atter. „Nej, Ester, ikke din."

V.

Ester ved sin daglige Dont.

Ester Prynnes Fængseltid var omme, Fængslets Porte aabnede sig for hende, og hun traadte atter ud i det klare Solskin. Men det tyktes hendes arme, syge Hjerte, som om alle Solens Straaler stundede imod det ene og samme Maal, — det Skammens Bogstav, der flammede paa hendes Bryst. Maaske var det hende en sværere Gang nu, skønt ingens Øjne iagttog hende, end hin Dag, da hun blev ført ud af Fængslet som Genstand for alt Folkets Haan; thi da gjaldt det kun om at samle Styrke til denne ene Stund; men nu begyndte hun en Vandring, som for Fremtiden skulde udgøre hendes daglige Liv. Dag ud, og Dag ind, Aar efter Aar skulde hun bære den samme Byrdes Tyngsel, — aldrig turde hun kaste den af sig; tværtimod dens Skam og Ve vilde vokse ustandseligt. Hun havde ikke Ret til at være sig selv, hun var saa at sige ophørt med at være et levende Menneske med et Hjerte i sit Bryst; hun var nu ikkun — et Eksempel; alle Præster og Folkets Vejledere ejede hende, hun eksisterede kun til Brug for dem i deres Taler, — et Skrækkens advarende Eksempel paa Kvindehjertets syndige Skrøbelighed. Og som et saadant vilde man opkøre de unge til at betragte hende og det luende Bogstav paa hendes Bryst, — — hende, der var Barn af ansete Forældre, — — hende, hvis lille Barn vilde vokse op og selv engang blive en voksen Kvinde, — — hende, der dog ogsaa engang havde været ung og ukyldig — — hende skulde man betragte som idel Synd og Brøde.

Det kan maaske synes ubegribeligt, at Ester vilde vedblive at bo just der, just paa dette eneste Sted i Verden, hvor hun umuligt maatte blive betragtet som et Fornedrelsens syndefulde Eksempel. Thi hendes Domfældelse medførte intet Forbud mod Bortrejse fra den afsides ret ukendte Krog af Verden, hvor Puritaner-Nybygden var beliggende; der stod hende frit for at rejse hjem til sit Fødeland, eller til et hvilket som helst andet Land i Europa, hvor hun kunde antage et andet Navn og lade alt det gamle være forbigangent, ja, som det, der aldrig var sket; hun kunde ogsaa, om hendes Hu monne staa dertil, drage ind i den dybe dunkle Skov og slutte sig til det Folk, som der boede, — noget, som i og for sig vilde være i Samklang med en bestemt Side af hendes Karakterpræg.

Men der er en forunderlig, man kunde næsten sige, en skæbnetung Drift i Mennesket, som tvinger det til at vandre hvileløst omkring det Sted, hvor dets Liv gennem en eller anden bestemt Oplevelse eller Begivenhed fik sit afgørende Præg, — og denne Drift gør sig end mere uimodstaaeligt gældende, naar hint Præg blev dystert og forgjungt. Esters Synd og den Skændsel, hun havde lidt, blev som Rødder, der fæstede sig dybt i Jorden netop der. De Lænker, som bandt hende, skar saart i Hjertet, men brydes kunde de aldrig.

Der var tillige noget andet, som bidrog til at knytte hende fast til dette Sorgens Sted, — om end hun søgte at skjule det for sig selv og blev bleg om Kind, hver Gang det ligesom stjal sig til at stikke Hovedet frem og hviske inden i hende: Her levede **h a n**, her havde **h a n** sin Gang, — den Mand, til hvem hendes Hjerte uløseligt var bundet. Vel vilde deres Pagt aldrig her paa Jorden blive kendt gyldig, men hun mente, at den vilde føre dem sammen for Guds Domstol, for Herrens det evige Alter histoppe, hvor alt vilde blive godt igen, og de saa aldrig mere skulde skilles. Atter og atter havde Sjælefristeren skudt hende dette i Sind, — og saa spottet over den vildt betagende Fryd, hvormed hun greb Haabet, og dog ilsomt stred for at tvinge det bort igen; hun turde næppe tænke den Tanke igennem, kun et Glimt af Haabet tillod hun sig selv at se, — og stængede det saa atter under Laas og Lukke dybt i sit Hjerte som en Fange i Bur. Hvad hun tvang sig til at tro paa og til sidst virkelig fik sig overbevist om som Grunden til, at hun blev boende i Ny-England, var saaledes halvt Sandhed og halvt Selvskuffelse, — nemlig: at her havde hun synd, her burde det sig for hende at lide den timelige Straf, saa vilde maaske Fornedrelsens daglige Ve naa til at lutre hendes Hjerte og i Stedet for den tabte Uskyld lade hende vinde en ny og bedre, — den Sjælens hellige Renhed, som virkes under Korset.

Saa blev da Ester, hvor hun var.

Derude hvor Byen ender, — dog indenfor dens Grænseskel, laa et lille, straatækt Hus. Det var i sin Tid bleven rejst af en Nybygger, som dog snart efter havde givet det op, fordi Jorden der var for gold til Agerbrug, og dets noget afsides Beliggenhed heller ikke gjorde det anvendeligt ved Udøvelsen af noget andet af de Erhverv, hvortil der allerede var bleven Trang i Kolonien. Det laa ved Strandbredden med Udsigt ud over Bugten til de skovklædte Aase i Vest. Med Tilladelse af Øvrigheden, der stadig iagttog hendes Færd, flyttede Ester med sit Barn og sine faa Ejendele ind i denne lille, ensomme Bolig, der fra samme Stund kom til at staa ligesom i et ganske særligt Lys, — et underligt Skær af den utrygge Mistillid, som Ester var Genstand for. Børn, som var alt for smaa til at kunne fatte Grunden, hvorfor denne Kone aldrig maatte have det rart og kærligt imellem andre Mennesker, kunde finde paa at liste sig hen og kigge, mens hun sad ved Vinduet, bøjet over sit Sytøj, eller syselede i Haven; men saa snart deres Øjne faldt paa det luerøde Bogstav, for der en sælsom Skræk igennem dem alle, og de jog af Sted i vild Flugt.

Var Ester end saaledes ensom og venneløs, behøvede hun dog ikke at frygte for at mangle det daglige Brød. Thi hun besad et Talent, som selv i et Land, hvor der kun var forholdsvis liden Brug for det, dog fuldelig evnede at skaffe det fornødne Livsophold til hende og til Barnet, der voksede op hos hende. Det sælsomt broderede Bogstav paa hendes Bryst var en Prøve paa den fine, opfindsomme Kunstfærdighed, hvormed hun brugte sin Naal. Ganske vist var Puritanernes almindelige Klædedragt præget af dyster Prunkløshed, men Tidens Smag gik nu engang i Retning af Pragtudfoldelse paa dette Omraade, og selv hos de principstrenge Puritanere, der ellers ikke gømmede sig over Forsagelser, gjorde Tidsaanden sig her gældende.

(Fortsættes.)